

Muutama sana pyhäinpäivään

Säilytän yöpöytäni laatikossa isäni isältä, fafalta saamaani Raamattua. Vanhaa kirjaa katsellessani ja kosketellessani tulevat fafani elämä ja elämänkokemukset erityisen lähelle. Raamatun sisäkanteen on mustekynällä kirjoitettu ”viimeinen lahja äidiltä jouluna 1938”. Tämän alle on hän myöhemmin kirjoittanut ”edelleen muistoksi Lenalle pitkänäperjantaina (8.4.) 1977. Isoisä (Fafa). Kirjoitukset liikuttavat minua joka kerta yhtä paljon, eikä mieleen hiipivää surua vähennä tieto siitä, että fafani kuljetti juuri tätä Raamattua mukanaan taistellessaan rintamalla.

Seuraavien sivujen välissä säilytän äitini vanhempien hääkuvaa. Se on päivätty 19.6.1946. Kuvassa näkyy siisteihin päivävaatteisiin pukeutuneet mies ja nainen. Ei valkoista hääpukua, kukkakimppua, huntua, vaan vain valkoinen taskuliina vastavihityn vaimon villakankaisen jakun rintataskussa. Valokuvan takaa aukeaa Raamattuni. Pyhä Raamattu, sisältäen ensiksi Vanhan Testamentin ja sitten Uuden Testamentin.

Kun jatkan kirjan sivujen kääntelyä löydän seuraavaksi kuolinilmoituksen. Ystäväni lapsi kuoli yllättäen vain 16-vuotiaana. Kuolinilmoituksen lauseissa kiitetään yhteisistä hetkistä, jotka jatkuvat iäti. Seuraavakin muisto, jonka olen Raamatun väliin tallettanut on lapsuudenaikaisen ystäväni kuolinilmoitus ja pyyntö saada lohdutusta rakkaista muistoista. Joitakin muitakin kuolinilmoituksia olen leikannut talteen ja tallettanut muistoiksi kirjan väliin.

Neliapiloita, prässättyjä kukkia omista rippiruusuistani, pyhäkoulukortteja, työkaverilta saatu kaunis kortti ja joululahjan pakettikortti – mitä kaikkea olenkaan pannut talteen!

Raamatun takasisäkannessa on jälleen fafan kirjoittamaa tekstiä. ”Tämä Raamattu on seurannut minua sodassa vuosina 1939 – 1940 Kannaksella” ja ”tämä Raamattu on myös ollut minulla Kannaksella, Suurlahdella, Syvärillä ja Rukajärvellä, retkellä, joka alkoi 18.6.41 ja päättyi 2.12.44. Ktso psalmi 91. Kapt. Mikko Mylläri”. Kirjani on täynnä muistojen kerroksia. Viimeinen muisto äidiltä, sotaretket, äitini elämän alku ja omassa elämässäni kokemani järkyttävimmät surut.

Muistojen kertominen ja vaaliminen hälventää surua ja auttaa ainakin minua kohtaamaan surun mieltä lämmittävänä ja lohduttavana kiitollisuutena. Kertomistani tapahtumista on jo aikaa ja olen voinut rauhassa tehdä omaa surutyötäni. On tärkeää, että suru voi olla matkakumppanina normaalina, jokaisen ihmisen elämään jossain vaiheessa kuuluvana tunteena. Voi surra rauhassa, edetä hitaasti omanlaisellaan polulla kohti hetkeä, jolloin surun tekemä särö on täyttynyt rakkauden paljoudella.

Pian on pyhäinpäivä ja muistamme edesmenneitä viemällä kynttilöitä hautausmaille. Se on kaunis ja arvokas tapa kertoa, että muistamme heidät. Jokainen pimeässä loistava kynttilä kertoo Kristuksen valosta, toivosta ja elävistä muistoista.

Lena Nikkilä
vastaava lastenohjaaja